ఆమెను
ప్రేమించిన అతని
ఆశ
నెరవేరిందా?

కొమినేని కృష్ణకుమారి

కథ

ఎక్కవలసిన రైలు

"నీవు పలికించు అనురాగ మురళి.
నేను పులకింతు ప్రణయాల తేలి."

అనురాగ సంకేతాల సవ్వడిలో మురిసిన నా హృదయం విహంగంలా రెక్కలుపాచి నీకోసం వస్తోంది మాధురీ.

ప్రభాకర్ అధరాలపై చిన్న నవ్వు కదిలింది. తలతిప్పి కిటికీలోనుండి బయటకు చూశాడు.

వెన్నెల [illegible] నవ్వుతోంది. స్టేషన్ [illegible] ట్రైన్ నెమ్మదిగా వెళ్తోంది. [illegible] పోయాడు. [illegible] మనసులో ఆ రెండు వాక్యాలే [illegible]స్తున్నాయి.

క్రికెట్ ప్లేయర్‌గా జీవితాన్ని ప్రారంభించాక పుస్తకాలు చదువడం చాలా తక్కువైంది ప్రభాకర్‌కి. అయితే ఖాళీ లేకకాదు. క్రికెట్ రంగం అతనికి ఎంతో ఆనందాన్ని, తృప్తినీ ఇచ్చింది. మిగతా వాటిలో ఆనందాన్ని వెతుక్కోవలసిన అవసరం అతనికి కలగలేదు. ప్లేయర్‌గా స్థిరపడినప్పటినుండి అతనిలో మాధురిని చూడాలని అనే ఒకే ఒక కోరిక ఫలితమే ఈనాటి ప్రయాణం.

మాధురి గొంతులోని మార్దవం, కళ్ళల్లో ఆర్ద్రత నిండిన చూపులు మూసివున్న మనసును తెరలు తెరలుగా కదిపి గతాన్ని అతనికి గుర్తుకు తెస్తోంది.

తెల్లని వెన్నెల్లో పువ్వులా, మనోహరంగా వుండేది మాధురి. గోదావరి ఒడ్డునున్న ఓ పల్లెలో మధ్యరకం ఇంట వెలిసిన విరుదివ్వే మాధురి.

అదే ఊళ్ళో పుట్టాడు ప్రభాకర్. ఎక్కువగా ఎవరితోనూ మాట్లాడేవాడు

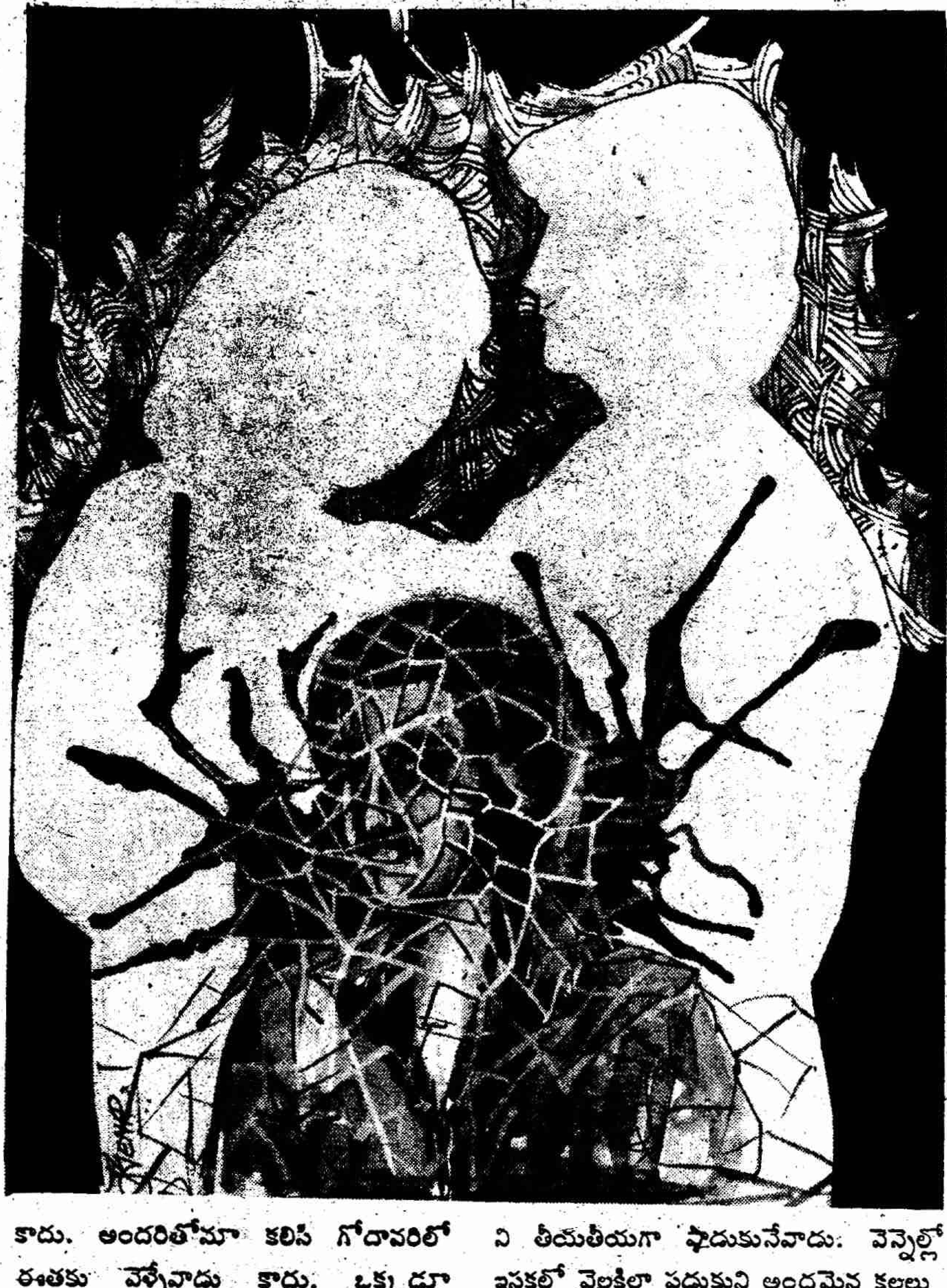

కాదు. అందరితోనూ కలిసి గోదావరిలో ఈతకు వెళ్ళేవాడు కాదు. ఒక్కడూ గంటల తరబడి కూర్చుని పిల్లనగ్రోవి వాయించేవాడు. ఇసుక తిన్నెలమీద కూర్చుని తీయతీయగా పాడుకునేవాడు. వెన్నెల్లో ఇసకలో వెల్లకిలా పడుకుని అందమైన కలలు కనేవాడు.

అటువంటి వ్యక్తిని చూడటం మాధురికి

అదే మొదటిసారి. అందరికంటే భిన్నంగా వున్న ప్రభాకర్‌ను చూస్తే చిత్రంగానూ, కుతూహలంగానూ వుండేది.

ఆ చిత్రమూ కుతూహలమూ కలిసి మాధురిని అతన్ని చూడకుండా వుండలేని స్థితికి తీసుకొచ్చాయి.

ఒకనాటి సాయంసంధ్యలో అతన్ని ఇసుక తిన్నెలో కలిసి "నాకు మురళి వాయించడం నేర్పించవూ" అని అడిగింది మాధురి.

తన ఏకాంతానికి భంగం కలిగించిన మాధురిని చూసి ఆశ్చర్యంతో "ఆడపిల్లవు నీకు మురళి ఎందుకు?" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"ఏమో తెలియదు. నిన్ను చూసినప్పటినుండే నీ దగ్గర మురళి నేర్చుకోవాలనిపించింది. అందుకే తిరనాళ్ళకెళ్ళినప్పుడు ఈ మురళిని కొని తెచ్చుకున్నాను" అంది మాధురి.

"ఎప్పటినుండి చూస్తున్నావేమిటి నన్ను?" అన్నాడు ప్రభాకర్.

'చాలా రోజుల్నుండి చూస్తున్నాను' మెల్లగా అంది.

"ఊ. సరే. అయితే కూర్చో" అన్నాడు ప్రభాకర్.

మాధురి అతని ఎదురుగా కూర్చుంది.

ముందు మురళి నోట్లో పెట్టుకుని, చేత్తో పట్టుకోవడం చూపించాడు. ఆ తరువాత రాగం తియ్యడం నేర్పించాడు. అప్పుడు చరణం చెప్పాడు.

"నీవు వెలిగించు అమరాగ జ్యోతి,
కాంతి వెదజల్లి కలిగించు శాంతి"

"బాగా ప్రాక్టీసుచేసి నాకు అప్పచెప్పాలి ఏం" అన్నాడు ప్రభాకర్.

మర్నాటి సాయంత్రం ఆ ఇసుక తిన్నెల మీద కూర్చున్నారిద్దరూ. మాధురి మురళి నోట్లో పెట్టుకుని అపస్వరాలతో వాయిస్తోంది. వింటున్న ప్రభాకర్ విరాగ్గా "ఏమిటా వాయించడం?" అంటూమురళితో మాధురి నెత్తిమీద ఒక్కటేశాడు.

మాధురి అతని చర్యకు తత్తరపడింది. బిత్తరపోయి చూసింది. అంతే క్షణంలో తేరుకుంది. అతని ముఖంలోకే చూస్తూ మళ్ళీ మురళి వాయించింది. వింటున్న అతని ముఖం ప్రసన్నంగా మారింది. అతని కళ్ళు ఆనందంగా నవ్వుతున్నాయి.

"నీవు వెలిగించు అనురాగజ్యోతి.
కాంతి వెదజల్లి కలిగించు శాంతి."
రాగయుక్తంగా వాయించింది.

"బాగుంది. చాలా బాగుంది. ఇందాక ఎందుకలా తప్పులు వాయించావ్?" దండించే టీచర్‌లా అడిగాడు ప్రభాకర్.

"నిన్ను ఆటపట్టించాలని, నీతో మొట్టికాయ తినాలని" చిలిపిగా నవ్వుతూ అంది మాధురి.

"అయితే మొట్టికాయ వేస్తేనే సరిగా వింటావన్నమాట" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"మరోసారి వాయించనా?" అడిగింది మాధురి. కళ్ళతోనే సరేనన్నాడు ప్రభాకర్.

"నీవు పలికించు అనురాగమురళి.
నేను పులకింతు ప్రణయాల తేలి"

"ఏయ్ మాధురీ ఇదెప్పుడు నేర్చుకున్నావ్?" ఆశ్చర్యము, ఆనందమూ కలిసిన గొంతుతో అడిగాడు ప్రభాకర్.

“నీ దగ్గరే. నీ స్నేహంలోనే” అంది మాధురి.

“శ్రద్ధగా ప్రాక్టీసు చేస్తే నాకంటే నువ్వే బాగా వాయించగలవు మాధురీ” అన్నాడు ప్రభాకర్.

అలా వారిద్దరి పరిచయం వారం రోజులన్నా పూర్తికాకుండానే చదువుకోవడానికి పట్నం వెళ్ళిపోయాడు ప్రభాకర్.

అతనితో మాట్లాడిన ప్రతి పలుకునూ అపురూపంగా గుర్తుపెట్టుకుంది మాధురి. యెదనిండా అతనే చోటుచేసుకున్నాడు.

దసరా సెలవులకు ఇంటికొచ్చాడు ప్రభాకర్. మాధురి ఇంటిముందు నుండి వెళ్తున్న ప్రభాకర్‌ను చూసి “నువ్వెన్నిసార్లు గుర్తొచ్చావో తెల్సా? ఎన్నిరోజులుంటావ్? చాలా రోజులుండాలి సుమా. మరి నాకు మురళి ఎప్పటినుండి నేర్పిస్తావ్?” అని ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది మాధురి.

ఇంతలో మాధురి తండ్రి ఇంట్లోనుండి బయటకు రావడం చూసి మౌనంగా వెళ్ళిపోయాడు ప్రభాకర్.

ఆ సాయంత్రం మురళీ తీసుకుని గోదావరి ఒడ్డుకెళ్ళింది మాధురి. ఇసుక తిన్నెలన్నీ మునిగిపోయి నదినిండుగా ప్రవహిస్తోంది. కాసేపు చూసి అతను రాకపోవడంతో నిరాశతో తిరిగొచ్చింది.

తుఫాన్ మూలంగా పట్టిన ముసురుతో నాలుగురోజులు ఇంట్లోనుండి బయటకు వెళ్ళడానికి వీల్లేకపోయింది. ఆరోజు వర్షం తగ్గి సూర్యుడు కనిపించడంతో ప్రభాకర్ కనపడతాడేమోనన్న ఆశతో ఆ వీధిలో వున్న శివాలయానికెళ్ళింది మాధురి. అతను కనిపించగానే చెయ్యి ఊపి సైగచేసింది. కొద్దిసేపటికి అతనూ శివాలయాని కొచ్చాడు. ఇద్దరూ గుడి వెనకనున్న పొగడచెట్టుకింద కూర్చున్నారు.

“నీకోసం గోదావరి ఒడ్డుకెళ్ళాను. రాలేదేం?” ఆత్రుతగా అడిగింది మాధురి.

“నేను క్రికెట్ నేర్చుకుంటున్నాను మాధురీ. అందుకే ఈ మధ్య మురళీ

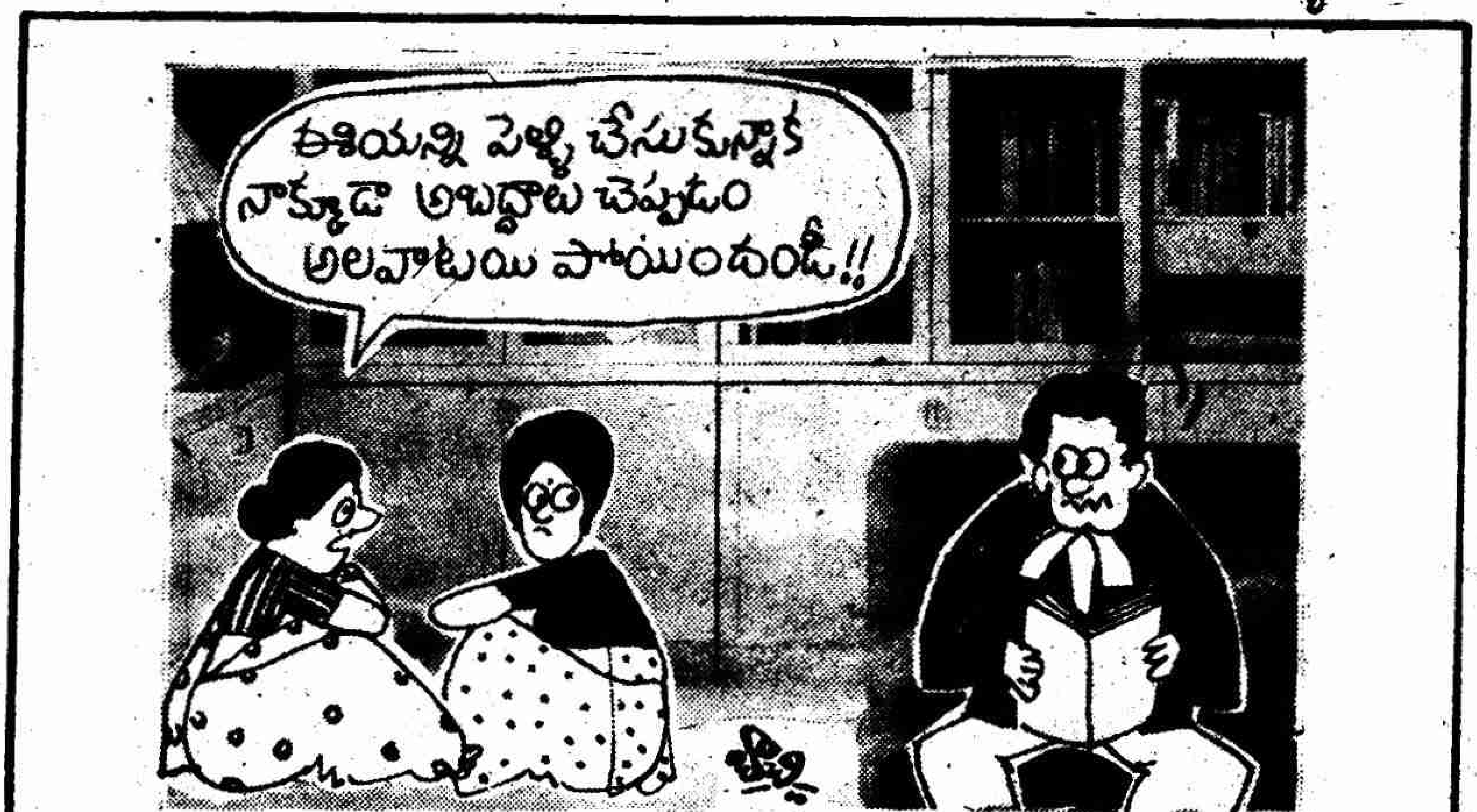

వాయించడం లేదు" అన్నాడు ప్రభాకర్. మాధురి మనసు మూగపోయింది. పొడిగా నాలుగుమాటలు మాట్లాడి వచ్చేసింది. సెలవులు పూర్తికాగానే అతను పట్నం వెళ్ళిపోయాడు.

అతని జీవితం అనుకోని మలుపు తిరిగింది. క్రికెట్ ప్లేయర్‌గా స్టేట్‌లో మంచిపేరు తెచ్చుకున్నాడు. పల్లెలో వున్న అతని తల్లిదండ్రులు కూడా ఆస్తులు అమ్ముకుని పట్నం వెళ్ళిపోయారు.

క్రికెట్ రంగం అతనికి విలువైన స్థానాన్ని ఇచ్చింది. ఒక స్థాయికి వచ్చేవరకూ ప్రభాకర్‌కు ఏమీ అనిపించలేదు. క్రమక్రమంగా పెరుగుతున్న కీర్తి, బ్యాంక్ బ్యాలెన్స్‌తోపాటు "మాధురిని చూడాలి" అనే కోరిక కూడా అతనిలో పెరగసాగింది.

ఆ కోరిక ఫలితమే ఈనాటి ప్రభాకర్ ప్రయాణం.

మాధురి ఇప్పుడు ఏం చేస్తుంటుంది? మత్తుగా నిద్రపోతూ వుంటుందా? లేక నాకోసం ఎదురుచూస్తూ క్షణమొకయుగంలా గడుపుతూ నేను రావాలని, మురళి నేర్పాలని కలలు కంటూ వుంటుందా? ఇన్నినాళ్ళ నిరీక్షణ ఫలించిందని, తనను చూస్తూనే వచ్చి తన ఎదపై వాలిపోతుందా? అంతులేని ఆనందాన్నిచ్చే ఆదృశ్యాన్ని కళ్ళనుండి తొలగించుకోలేకపోతున్నాడు.

తెలతెలవారుతోంది. పల్లె పూర్తిగా మేల్కొనలేదు.

కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత పల్లెలో అడుగుపెట్టిన ప్రభాకర్ కళ్ళు అక్కడ జరిగిన చిన్నచిన్న మార్పుల్ని గమనిస్తున్నాయి.

శివాలయం గోపురంపైన గుంపులు, గుంపులుగా పావురాలు, అతను కూర్చున్న బండి మువ్వల సవ్వడి, గోదావరి పిల్లగాలులు అతన్ని ఆప్యాయంగా ఆహ్వానిస్తున్నాయి. ఈ నేపథ్యంలో అతని ఎద జీవనరాగాన్ని శృతి చేస్తోంది.

అందమైన ఇల్లు. ఆ ఇంట్లో తను, మాధురి. గోదావరి అలలూ కేరింతలు కొట్టే ఓ బాబు వుంటారు. అది తన ఇల్లు. ఆ ఆలోచన అతనికి ఇచ్చినంత తృప్తి ఇంతవరకూ ఏ విషయమూ ఇవ్వలేదు. వృత్తిపరంగా అతనికి తృప్తి లేదని కాదు. అయితే అందులో శాంతిలేదు. అనుక్షణం ఆ తృప్తిని నిలబెట్టుకోవడానికి పోరాడాలి. మనిషి తన వృత్తి విషయంలో తృప్తిపడటం మొదలు పెడితే అభివృద్ధి స్తంభించిపోతుంది. అటువంటి ప్రమాదం తన అందమైన సొంత ఇంటి విషయంలో వుండదు. కొత్త జాగ్రత్తగా జీవిత చిత్రాన్ని గీసుకోగలగాలి.

బండి మాధురి ఇల్లువుండే వీధిలోకి తిరిగింది.

మాధురిని చూడబోతున్నానన్న ఆనందంతో కాళ్ళల్లో చిన్నగా వణుకు, ఒంటరిగా నిర్లిప్తంగా జీవిస్తుండే మాధురి జీవితంలోకి చైతన్య ప్రవంతిలా ప్రవేశిస్తున్నాననే తలపు ప్రభాకర్‌కు ఉత్సాహాన్ని ఇస్తోంది.

అతని కళ్ళముందు తనను చూడగానే ఉద్వేగం నిండిన ముఖంతో, ఆనందం మాటను మింగేస్తే ఉక్కిరి బిక్కిరవుతూ తన చేతులను చేతుల్లోకి తీసుకునే మాధురి రూపం కదులుతోంది.

బండి మాధురి ఇంటిముందు ఆగింది, ప్రభాకర్ బండి దిగి ఆ ఇంటివైపు పరీక్షగా చూశాడు. పెంకుటింటిపైకి అందంగా

పాకిన మాలతీ తీగలు, ఇంటి ముందు గులాబి, మల్లె, జాజి, చామంతిపూల మొక్కలతో ఇల్లు అందంగా వుంది.

ప్రభాకర్ గేటు తీసుకుని లోపలికి నడిచాడు. గచ్చుపైన పిండితో వేసిన ముగ్గులు కన్నుల పండుగగా వున్నాయి. పసుపురాసిన గుమ్మాలపైన ఎర్రని కుంకుమబొట్లు మెరుస్తున్నాయి.

ప్లాస్టిక్ బాల్, బ్యాట్ పట్టుకుని నాలుగేళ్ళ బాబు రివ్వున బయటకు దూసుకువచ్చాడు. అతని వెనకే మాధవ్ వచ్చాడు.

"అరే ప్రభాకర్ నువ్వా? ఎప్పుడూ రావడం? రారా" అంటూ ఆనందం, సంతోషం నిండిన గొంతుతో ఆహ్వానించాడు. కుర్చీ చూపించి కూర్చోమన్నాడు.

"మాధురీ మన క్రికెట్ ప్లేయర్ ప్రభాకర్ వచ్చాడు. కాళ్ళకు నీళ్ళు తీసుకురా" అంటూ భార్యను ఓ గావుకేకపెట్టాడు

చెంబుతో నీళ్ళు, భుజాన టవలూ వేసుకుని వచ్చింది మాధురి. అరవిరిసిన ముద్దమందారంలా వుంది మాధురి.

కాళ్ళు కడుక్కోగానే టవల్ అందించింది. "బాగున్నావా ప్రభాకర్? ఎక్కడుంటున్నావ్?" అని పలకరించింది. బాగానే వున్నానని, హైదరాబాద్‌లో వుంటున్నానని చెప్పాడు.

"నువ్వు ఆడే ప్రతి మ్యాచ్ టీవీలో ఎంతో శ్రద్ధగా చూస్తారు మావారు. నా ఫ్రెండ్ ప్రభాకర్ అని అందరికీ ఎంతో గొప్పగా చెప్పుకుంటారు. మా బాబును మాశావ్‌గా. వాడ్ని కూడా నీలా క్రికెట్ ప్లేయర్‌గా చేస్తారట" అంది మాధురి.

కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకున్నాక వెళ్తానంటే ఈ రోజు వుండమని ఇద్దరూ బలవంతం చేశారు.

ఉహూ వుండబుద్ధికాలేదు. అర్జెంటుగా వెళ్ళాలని చెప్పి వచ్చేశాడు. తీరా మైలు దూరం నడిచి స్టేషన్‌కు చేరుకుంటే కొద్దిసేపటి క్రితమే బండి వెళ్ళిపోయిందన్నారు.

"ప్యాసింజర్ బండిలో ప్రయాణించి ఎప్పటికో గమ్యం చేరుకుంటాడు తను. ఈ ప్రయాణం లాగానే వుంటుందేమో మాధురి లేని జీవితం కూడా" నిర్లిప్తంగా అనుకుని బెంచీ మీద కూర్చున్నాడు ప్రభాకర్. ❀

ప్రేమ

వినోద్ సీరియస్‌గా అడిగాడు రాణిని—

"మన పెళ్ళికి పెద్దలు ఒప్పుకోకపోతే ఎదిరిద్దామా? లేక పారిపోదామా?"

"ఏం వద్దు. విడిపోదాం" సింపుల్‌గా చెప్పింది రాణి.

—ఎ.కల్పన (హైదరాబాద్)